

zelden. Ook hier kan het aantal individuen per vierkante meter een zeer hoog cijfer bereiken, zoo vonden we op zulk een oppervlakte op den Gedeh, op een hoogte van 2400 m, eens niet minder dan 819 slakjes. Het zijn over het algemeen kleine soorten, die men in de humus aantreft, voornamelijk behorende tot de geslachten *Opeas* (fig. 5) en *Prosopas* en de in platte huisjes levende *Kaliella*. Soorten van het geslacht *Pythia*, die vooral aan de kust in bladafval zijn aan te treffen, bereiken echter een veel aanzienlijker grootte.

Als laatste groep moeten we hier thans nog behandelen de wormen. In de humuslaag leven tal van wormen, maar een groot aantal is met het bloote oog nauwelijks zichtbaar en werd door ons verwaarloosd. Tot de wel waargenomen vormen behooren dan de gewone regenwormen en de Enchytraeiden. De laatste zijn kleine, gewoonlijk niet meer dan een halve tot één centimeter groote, witte wormpjes, die dikwijls zeer talrijk kunnen optreden. Daarnaast zijn regenwormen een gewone verschijning, ofschoon onze methode vermoedelijk maar een deel van het aanwezige aantal aan het licht bracht, daar deze dieren bij verontrusting zich dikwijls ijlings in diepere lagen terugtrekken.

Buitenzorg.

Dr K. W. DAMMERMAN.

HET GOED VERBORGEN NEST VAN DEN GEELROMP BASTAARD-HONINGVOGEL

(*ANAIMOS XANTHOPYGIUS* (SALV.)).

Het had mij al eenige malen bevreemd, dat noch mijn helpers noch ik er in konden slagen de nesten van bastaard-honingvogels (*Dicaeidae*) te vinden, terwijl toch verschillende soorten dezer familie regelmatig, en zelfs op bewoonde plaatsen, werden waargenomen. Nu was het mij wel uit de literatuur bekend, dat deze nesten kleiner waren dan die der echte honingvogels (*Nectariniidae*) en ook op heel wat minder in het oog vallende plaatsen werden gebouwd, maar dat deze zóó goed verborgen zouden zitten als het in deze mededeeling te bespreken nest, had ik niet vermoed. Eerst toen de vogels al vrij vlugge jongen hadden en regelmatig met voeder in den bek tusschen de takken van een lagen djengkol-boom (*Pithecolobium bigeminum* MART.) verdwenen, vond een mijner helpers, in wiens tuin deze boom stond, het kleine, eivormige nestje van den geelromp bastaard-honingvogel. Men waarschuwde mij en 23 April 1934 kon ik één der ouders met den kijker goed waarnemen en vond twee op het punt van uitvliegen staande jongen. Beide jongen vulden het kleine nestje geheel en de kopjes staken er dan ook aan weerszijden uit. Zoodra ik een pincet in de nabijheid van hun snabels bracht, sperden zij goed en was de donkergele mondholte zichtbaar. Overigens waren zij nogal somber geteekend; boven-deelen olijfgroen met iets geel op den stuit, helderder gele onderdeelen en wat zwart op

vleugels en staart. Alleen de snavel was levendiger gekleurd, nl. oranjegeel met een zwarte streep aan de voorzijde, terwijl de pooten licht vleeschkleurig waren.

Bij het voederen hangt de oude vogel aan het nest.

Het nestje werd eerst verzameld eenige dagen nadat de jongen waren uitgevlogen.

Helaas werd verzuimd een foto te maken van het nest in de oorspronkelijke omgeving, maar zonder ombuigen van takken en wegnemen van bladeren zou er op de foto toch niets van te zien zijn geweest. Thans zijn de bladeren verdord, maar aangezien verder niets aan den stand is veranderd, kan men de wijze waarop dit nest was bevestigd, uit deze afbeelding nog wel reconstrueeren. Niet alleen was het door een groot blad tegen invallenden regen beschermd, maar het werd bovendien door eenige andere bladeren geheel aan het oog onttrokken, wat van te meer belang was, daar het niet veel meer dan 1 meter boven den grond was opgehangen. De totale hoogte van het nestje bedroeg 10 cm, de grootste breedte 5 cm. De ovale, smal toeloopende opening was $3,5 \times 1,8$ cm. De eigenlijke nestkamer was zéér klein, tengevolge van de dikke en stevige wanden, zoodat zij — zooals boven



Nestje van Anaimos xanthopygius (Salv.).

reeds gezegd werd — nauwelijks de beide vrijwel vlugge jongen konden bevatten. Het gebezigde materiaal bestond uit fijne varenrankjes, terwijl voor de buitenbekleding hier en daar een beetje mos en wat kleine schilfers witte boomschors waren gebruikt.

Hoewel ik in West-Borneo 5 soorten bastaard-honingvogels verzamelde en vrij regelmatig de fraaie oranjebuik bastaard-honingvogel (*Dicaeum trigonostigma dayakana* CHAS. & KLOSS) op mijn erf waarnam, is mij — ondanks ernstige nasporing — slechts dit eene broedgeval bekend geworden

werd — nauwelijks de beide vrijwel vlugge jongen konden bevatten. Het gebezigde materiaal bestond uit fijne varenrankjes, terwijl voor de buitenbekleding hier en daar een beetje mos en wat kleine schilfers witte boomschors waren gebruikt.

Hilversum.

L. COOMANS DE RUITER.